SERVICII DE INFRASTRUCTURĂ SOCIALĂ: PROVOCĂRI ŞI RISCURI

Ana TOMCEAC[1], cercetător ştiinţific,
Institutul Naţional de Cercetări Economice

Actualitatea: Schimbările demografice în condițiile sociale și economice nefavorabile ale Moldovei au contribuit la dezvoltarea unor măsuri de îmbunătățire a calității vieții prin dezvoltarea infrastructurii sociale şi asigurarea serviciilor adecvate. Scopul: evidențierea riscurilor în ce privește accesul la serviciile infrastructurii publice și analiza rolului acestora în prevenirea marginalizării populației defavorizate. Metode: analiza impactului, monitorizarea, analiza datelor privind sărăcia, utilizarea rezultatelor cercetărilor anterioare în domeniu. Rezultate: au fost identificate problemele existente ce vizează asigurarea accesului la servicii de infrastructură socială și impactul acestora asupra bunăstării populație. Elaborate concluzii şi propuneri privind eficientizarea sistemului de acordare a serviciilor publice.

Cuvinte-cheie*: servicii publice sociale, cheltuieli de ordin social, forță de muncă, riscuri sociale, sărăcia.*

Topicality: Demographic changes lately in unfavourable socio-economic situation created in Moldova contribute to solving the problems expected to improve the quality of life of the population by creating infrastructure and providing adequate public services. Goal: highlighting the risks to public infrastructure service provision and analysis their role in preventing marginalization of disadvantaged persons. Methods: impact analysis, monitoring, analysis of data on poverty, use of results of previous research in the field. Results: The study identified problems related to ensuring access to social infrastructure and their impact on the welfare of the population. Elaborated conclusions and proposals on increasing the efficiency of providing public services.

Key words: *social public services, social spending, employment social risks, poverty.*

JEL Classification: H6, H53, H75, H13, J10, J11, J18, P46.

Introducere. În condițiile de îmbătrânire a populației crește rolul infrastructurii sociale în dezvoltarea umană, principala forță de producție a societății și de nivelul și ritmul de dezvoltare a infrastructurii depinde și crearea unor condiții favorabile pentru creșterea nivelului calitativ al dezvoltării populației. Acest fenomen constituie o provocare majoră pentru modernizarea politicilor de dezvoltare socială prin crearea unor consecințe grave în asigurarea accesului populației la serviciile de infrastructură publică. Din acest punct de vedere, serviciile publice furnizate populației sunt îndreptate spre asigurarea sănătății, nivelului de bunăstare materială, capacității de a obține o educație, dezvoltării culturale, accesului la informație, posibilității de mișcare etc. Reformele economice promovate pe parcursul ultimilor ani au condus la unele schimbări sociale în toate sferele vieții publice ale țării. Una din consecințele modificărilor structurale ale economiei regionale a fost transferul infrastructurii de acordare a serviciilor sociale în proprietatea administrației publice locale, dar incapacitatea de a furniza infrastructura necesară şi serviciile aferente constituie pentru Republica Moldova (RM) unul dintre obstacolele majore în accelerarea sau menținerea ritmului de dezvoltare, precum şi în atingerea obiectivelor de creștere şi performanță, impuse de Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului (ODM 2000 ale ONU). Fiind o țară cu cea mai înaltă pondere a populației rurale, serviciile de infrastructură socială în RM s-au dezvoltat neuniform şi au contribuit la inegalitatea rural-urban care este o provocare principală pentru politicile de dezvoltare socială. De exemplu, din total drumuri, 2 treimi (64,3%) sunt drumurile locale. Calitatea drumurilor este foarte proastă. Evaluarea stării drumurilor ne demonstrează că circă 54% din drumurile naţionale sunt în stare rea şi aproximativ 20% în stare foarte rea[2]. Conform analizei datelor din Cercetările Bugetelor Gospodăriilor Casnice (CBGC)[3] populația din mediul rural este mai dezavantajată în ceea ce privește accesul la serviciile de utilităţi publice și la condiții de locuit din cauza deficienței infrastructurii sociale și insuficienței serviciilor prestate. În pofida faptului că rețeaua existentă de energie electrică permite gospodăriilor accesul nelimitat la acest serviciu,

[1] © Ana TOMCEAC, ana.tomceac@mail.ru
[2] Strategia de transport şi logistică pe anii 2013-2022, HG RM nr. 827 din 28.10.2013
[3] www.statistica.md

numai circa o treime din gospodăriile rurale dispun de apă caldă, de baie sau duș, au acces la rețeaua de gaze naturale, totuşi majoritatea continuă să utilizeze preponderent sobele pe cărbune și lemn pentru încălzire. În afară de cele expuse, declinul populației și concentrarea în jurul orașelor unde se dezvoltă activitatea economică, provoacă creșterea costurilor de întreținere a rețelei de infrastructură şi a serviciilor publice existente și ca rezultat contribuie la insuficiența surselor financiare publice care la rândul său va avea de suferit calitatea serviciilor, ceea ce va împiedica investițiile private, creșterea economică, şi ca rezultat va încuraja emigrarea. Potrivit studiilor anterioare efectuate în RM în domeniul asigurării accesului populației la serviciile de infrastructură socială la nivel teritorial, sau evidențiat unele funcții-ținte ale acestora care includ măsurile strategice preconizate pentru:

- crearea condițiilor pentru formarea tendințelor progresive în procesele demografice;
- dezvoltarea şi utilizarea eficientă a forței de munca a teritoriului;
- dezvoltarea capacităților forței de muncă pentru a răspunde în mod eficient necesităților și nivelului de dezvoltare a producției regionale;
- îmbunătățirea şi menținerea sănătății fizice, bunăstării și condițiilor de viață ale gospodăriilor.

Dat fiind faptul că infrastructura socială este formată din întreprinderi, instituții, organizații și alte obiecte complexe, resurse financiare, resurse de muncă și altele pot influența dezvoltarea infrastructurii, dar ele nu sunt potențialul economic acesteia. În prezentul articolul sunt evidențiate cele mai importante provocări şi restricții care au un impact negativ asupra dezvoltării serviciilor de infrastructură publică la nivel teritorial. *Unele provocări prezintă efectele demografice negative în RM.* Schimbările demografice pe parcursul ultimilor ani au condus la creşterea longevității populaţiei şi ca rezultat au provocat creşterea categoriei de populaţie în vârstă înaintată. Acestea procese sunt mai accentuate în mediul rural, unde ponderea vârstnicilor de 60 de ani şi peste reprezintă 16,4% din totalul populaţiei rurale, faţă de 15,9% în mediul urban. Totodată, sistemul naţional de servicii sociale, datorită faptului că populaţia îmbătrâneşte, se confruntă cu următoarele provocări: serviciile tind să fie cu o varietate mai mare în ce priveşte modul de acordare serviciilor şi tipurilor acestora, în acelaşi timp, costul lor tinde spre majorarea continue, iar numărul beneficiarilor de servicii cu diferite nevoi demonstrează o tendinţă spre creştere. În afară de această, creşterea persoanelor de vârsta înaintată care au o necesitatea deosebită pentru asistenţa socială, medicală şi implică cerinţe noi în privinţa locuirii, posibilităţilor de deplasare şi a altor infrastructuri publice ce provoacă și majorarea cheltuielilor publice. În pofida tendinței de creştere a beneficiarilor de servicii sociale, cheltuielile publice totale pentru asistenţa socială, inclusiv pentru serviciile sociale, au diminuat de la 13,4% din PIB în anul 2011 la peste 12,7% în 2013, iar pentru 2016 a fost estimat la nivel de 13,2% din PIB[1]. Având în vedere că principală sursă de finanțare a serviciilor prestate constituie mijloacele bugetelor ale administrației publice locale, problema-cheie constă în decalajul semnificativ dintre garanțiile de stat privind furnizarea serviciilor sociale și asigurarea lor financiară. Cheltuielile bugetului UAT pentru asistenţa socială, inclusiv pentru serviciile sociale, de asemenea au diminuat de la 9,0% din total cheltuieli în anul 2011 până la 7,1% în 2013, iar pentru 2016 a fost estimat la nivel de 8,1% din total cheltuieli. Astfel, cheltuielile publice depind de o serie de factori cu impact asupra cererii şi ofertei pentru furnizarea serviciilor dintre care fac parte: mărimea şi structura populaţiei, starea de sănătate, venitul disponibil individual şi naţional, precum şi cadrul instituţional de reglementare a furnizării serviciilor. Printre cele mai însemnate riscuri pentru durabilitatea financiară a serviciilor prestate, pot fi menționate:

- îmbătrânirea/diminuarea forţei de muncă şi problemele migraţiei forţei de muncă, care provoacă insuficienţa capitalului uman pentru dezvoltarea durabilă a ţării;
- diminuarea ofertei forţei de muncă tinere, care parţial, din diverse motive sunt inactivi şi nu întră pe piaţa muncii;
- reducerea ponderii persoanelor de vârstă activă în totalul populaţiei care contribuie la creşterea persoanelor dependente.

În afară de cele expuse mai sus, în RM se menține utilizarea ineficientă a resurselor de muncă care provoacă subdezvoltarea infrastructurii de prestare a serviciilor sociale de calitate. În pofida faptului că serviciile şi activitățile economice sunt localizate prioritar în oraşe, gradul de asigurare cu locuri de muncă bine plătite în ramurile neagricole în mediul rural a fost permanent foarte mic. Câștigul salarial mediu lunar în agricultură, vânătoare și servicii anexe (2 958,2 lei) a demonstrat în anul 2015 nivelul de 64% din totalul salariului pe activități economice (4 610,9 lei). Fiecare a șaptea persoană ocupată (14,9%) declară dorința de a schimba situaţia în raport cu locul actual de muncă pe motiv că nu este satisfăcută de nivelul remunerării[2].

[1] ***www.mf.gov.md***
[2] ***Ancheta Forţei de Muncă, www.statistica.md***

Ca rezultat, lucrătorii calificaţi din mediul rural, din cauza condiţiilor economice şi sociale nefavorabile, se deplasează în oraş, fapt care afectează, în primul rând, calitatea muncii şi, prin urmare, eficienţa şi calitatea producţiei şi serviciilor locale, în al doilea rând provoacă creşterea necesităţilor de aceste servicii în mediul urban. Deci, situaţia în cauză provoacă dezvoltarea dezechilibrată a infrastructurii socială între mediul urban şi cel rural. Totodată, în situaţiile: când *şomajul* în rândul tinerilor (15-24 ani) este de 2,6 ori mai înalt faţă de nivelul total pe ţară (4,9%). În anul 2015 constituind 12,8%; *veniturile mici*, anume în mediul rural, unde veniturile disponibile ale populaţiei erau, în medie, pe o persoană pe lună 1657,5 lei sau la nivelul minimului de existenţă în mediul rural (1657,7 lei) şi au atins circă 85 la sută din nivelul veniturilor din mediul urban; subocuparea constituie 6,2% din totalul persoanelor ocupate; *sărăcia* populaţiei rurale: 8 din 10 persoane sărace în anul 2014 erau din mediul rural, migraţia fiind singura opţiune economic rezonabilă pentru majoritatea locuitorilor rurali. Datele Biroului Naţional de Statistică demonstrează că în anul 2015 din numărul celor declaraţi plecaţi la lucru sau în căutare de lucru peste hotare (325,4 mii persoane), circă 72% sunt persoanele plecate din localităţile rurale sau mai mult de 18% din populaţia stabilă rurală cu vârsta de 15 ani şi peste. Deci, migraţia forţei de muncă a cauzat depopularea în masă a multor comunităţi rurale şi prezintă o constrângere-cheie pentru dezvoltarea comunităţilor locale.

Nivelul de bunăstare al populaţiei este unul din factorii care determină accesul la serviciile de infrastructură socială. Cercetările în domeniu evidenţiază că sărăcia predomină în mediul rural. Dacă în anul 2006, 75,7% din populaţia săracă locuia la sate, în 2014 această pondere a fost de 81,3%. Cauzele principale ale sărăciei rurale sunt vulnerabilitatea sectorului agricol, insuficienţa de alternative ocupaţionale în alte sectoare economice şi, respectiv, migraţia forţei de muncă. Nivelul înalt de ocupare a forţei de muncă în agricultură (peste 53% din populaţia ocupată rurală) determină venituri mici şi insuficiente pentru depăşirea sărăciei. Fiecare a patra (25,5%) gospodărie casnică condusă de salariaţii din sectorul agricol în anul 2014 a fost săracă. Această tendinţă crează o presiune tot mai mare nu numai asupra bugetelor publice, dar provoacă şi lipsa de acces la infrastructură şi servicii sociale de bază. Totodată, un impact pozitiv în combaterea sărăciei şi menţinerea bunăstării populaţiei au remitenţele celor plecaţi la muncă peste hotare. Conform cercetărilor BNS (CBGC) fiecare a 4 gospodărie casnică din RM este dependentă de veniturile din remitenţe.

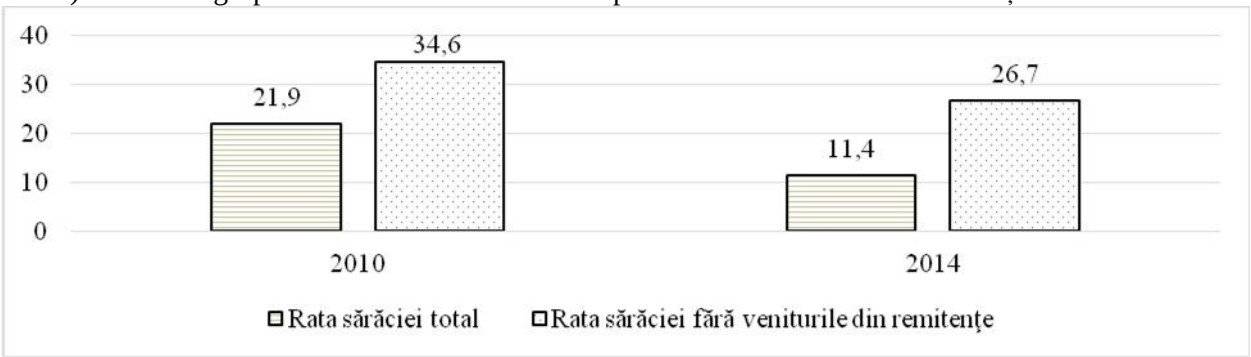

Fig. 1. Impactul remitenţelor asupra ratei sărăciei, %, 2010, 2014

Sursa: Ministerul Economiei, în baza CBGC realizată de BNS, www.statistica.md

Potrivit datelor reflectate în figura 1, estimările impactului remitenţelor asupra sărăciei ne confirmă importanţa acestora în reducerea tensiunii sociale din societate şi creşterea bunăstării gospodăriilor în componenţa cărora sunt plecaţi la muncă în străinătate, care, totodată, contribuie la creşterea consumului şi utilizării serviciilor infrastructurii sociale. Lipsa remitenţelor poate provoca creşterea nivelului sărăciei. Conform cercetărilor, rata sărăciei absolute în anul 2014 ar fi putut fi de 26,7%, fiind de 2,3 ori mai mult decât rata sărăciei în realitate[1].

Populaţia din mediul rural şi mai ales cea săracă are acces mai limitat la serviciile de sănătate şi cele educaţionale. Accesul limitat la serviciile de asistenţă medicală slăbeşte sănătatea fizică a populaţiei, care, la rândul său, contribuie la degradarea capitalului uman. Conform cercetărilor statistice (CBGC), populaţia care locuieşte în mediul rural îşi evaluează starea sănătăţii ca fiind rea şi foarte rea de 2 ori mai mult (circa 42%) faţă de populaţia care locuieşte în mediul urban. Situaţia în cauză demonstrează legătură directă cu accesul limitat al populaţiei la serviciile medicale la care au contribuit:

- reţeaua subdezvoltată a instituţiilor medicale (instituţia principală care acordă asistenţă medicală sunt punctele medicale din sate cu o gamă limitată de servicii medicale), circa 12% din cei săraci şi 10% din cei

[1] ***www.mec.gov.md***

nesăraci primesc ajutor medical la domiciliu. Totodată, nivelul de spitalizare al bolnavilor total demonstrează:

- o tendință de micșorare a celor spitalizați de la 17,4 în 2011 până la 15,9 la 100 locuitor în anul 2015;
- insuficiența cadrelor medicale. Completarea sectorului de asistență medicală primară cu medici în anul 2015 a fost de 86,1%[1];
- precum şi nivelul redus de încadrare în sistemul de asigurare medicală obligatorie (85,0%)[2].

Educația joacă un rol important în asigurarea reproducerii forței de muncă calificate şi receptive la cerințele pieței muncii. Lipsa competenței profesionale adecvate duce la neconcordanța între cererea din partea angajatorilor şi oferta din partea tinerilor, ceea ce împiedică şansele de a căuta locuri de muncă potrivite. Astfel, dezvoltarea insuficienta a capacităților forței de muncă creează restricții pentru nivelul de dezvoltare a producției regionale. Totodată, în pofida faptului că RM are un număr destul de mare de instituții de învățământ superior, la situația demografică actuală cu micşorarea cohortelor de tineret în viitor, va provoca imposibilitatea instituțiilor să-şi mențină nivelul actual de înmatriculare şi va contribui la necesitatea reformării serviciilor educaționale. Pe de altă parte, discrepanțele manifestate prin inegalitatea veniturilor, şanselor şi oportunităților, prin dezechilibrele educaționale, contribuie la reducerea nivelului de trai şi ca rezultat au cauzat diminuarea accesului populației sărace la serviciile educaționale. Circa 60% din familiile sărace din RM au în componenţă persoane cu studii medii incomplete şi studii medii generale[3]. Analiza demonstrează că copiii din localităţile rurale sunt mai dezavantajaţi privind accesul la serviciile educaționale – numai 72,2% dintre copiii cu vârsta de 3-6 ani au frecventat în anul 2014 instituțiile preşcolare, având un impact negativ asupra calității pregătirii pentru şcoală a copiilor rurali.

Fiecare al cincilea absolvent al gimnaziului în anul 2014 nu şi-a continuat studiile în următoarea treaptă de învățământ (18,7%)[4]. Din alt punct de vedere, lipsa infrastructurii de bază şi a nivelului de trai scăzut din mediul rural, are impact negativ asupra angajării cadrelor didactice tinere în şcolile rurale, ceea ce influenţează calitatea educaţiei din mediul rural. Totodată, tipurile şi modul de acordare a serviciilor publice în domeniul educației se va modifica odată cu necesitatea de a asigura nevoile celor vârstnici. Astfel, va fi necesar de a acorda o atenție deosebită educației pe tot parcursul vieții, dat fiind faptul că vârstnicii vor avea nevoie să-şi perfecționeze calificările lor conform cerințelor pieței muncii. Mai mult decât atât, datorită creşterii speranței de viață (care pe parcursul anilor 2004-2014 a sporti cu mai mult de 3 ani şi a atins 71,5 ani față de 68,38 ani în 2004),menţinerea vârstnicilor pe piața muncii va dura mai mult timp. Conform cercetărilor statistice, în anul 2015 rata de ocupare a populaţiei în vârstă de 65 şi peste a demonstrat o creştere cu 3,1 p.p. față de 2013 (6,9%) şi a atins 10 la sută din populația în vârstă respectivă. Creşterea mai pronunțată s-a manifestat în mediul rural – până la 13,2% față de 6,3% în mediul urban.

În afară de cele expuse mai sus, asupra acoperiri beneficiarilor cu servicii ale infrastructurii publice sociale au un impact nedorit şi:

- lipsa planificării comunitare în domeniul serviciilor sociale în baza costului estimat al serviciilor sociale prestate;
- finanțarea publică insuficientă a politicilor de dezvoltare a infrastructurii comunale rurale, comercializarea serviciilor în domeniul învățământului şi sănătăţii;
- insuficiența, dar uneori şi lipsa datelor statistice privind accesul populaţiei la serviciile publice;
- evidenţa insuficientă a resurselor financiare şi umane în sistemul formal şi informal creat la nivel local;
- lipsa unei baze de date privind nevoile persoanelor vârstnice;
- lipsa evidenței privind veniturile populației;
- lipsa datelor statistice privind prestarea serviciilor din partea diferitor structuri publice, finanțate din diferite surse, furnizate la nivel local, precum şi de către alte structuri neguvernamentale, care creează dificultăți în evaluarea corectă a interdependenței între politicile sociale şi acces, calitatea şi durabilitatea serviciilor în cauză.

În concluzie, evidențiomăm unele propuneri în domeniul eficientizării sistemului de acordare a serviciilor publice. În Republica Moldova, dezvoltarea serviciilor infrastructurii sociale din perspectivă complexă, cantitativă şi calitativă, ca şi pentru multe state europene, constituie una dintre problemele majore ale evoluției sociale şi umane. Obiectivele strategice ale dezvoltării serviciilor infrastructurii sociale având ca baza principalele politici strategice care vizează îmbunătăţirea calităţii vieţii populaţiei, îmbunătăţirea bunăstării lor şi longevității, reproducerii, formării generațiilor creative şi sănătoase şi-au regăsit reflectare în Strategiile Naţionale de Dezvoltare[5]. Totodată, serviciile infrastructurii sociale se dezvoltă dezechilibrat, fapt care se

[1] www.ms.gov.md
[2] www.cnam.md
[3] www.mec.gov.md
[4] www.statistica.md
[5]www.mec.gov.md, www.mdrc.gov.md

observă din situaţia creată în care infrastructura şi serviciile sunt dezvoltate în mediul urban şi prea puţin în mediul rural, unde locuieşte mai mult de jumătate (57,5 la sută) din populaţia RM. Deci, în contextul îmbătrânirii demografice, modelul şi condiţiile de livrare a serviciilor publice vor avea o tendinţă schimbătoare. În opinia noastră, la fundamentarea unor politici strategice în domeniul dezvoltării serviciilor infrastructurii sociale adaptate nevoilor beneficiarilor pot fi evidenţiate cele mai importante direcţii de dezvoltare îndreptate spre:

- politici de îmbunătăţire a infrastructurii de transport, de drumuri, a reţelei instituţiilor medicale, de promovare a cadrelor didactice şi medicale şi de sporire a încadrării populaţiei rurale în sistemul de asigurare medicală obligatorie;
- politica de îmbătrânire pozitivă prin sprijinirea vârstnicilor la ocupare, sănătate, locuinţe şi asigurarea venitului necesar;
- aplicarea măsurilor de incluziune a copiilor în sistemul de educaţie, educaţia calitativă, corelarea domeniilor studiate/profesiilor obţinute cu cererea de pe piaţa forţei de muncă, prin crearea *Observatorului pieţei muncii la nivel naţional, teritorial şi ramural*;
- crearea oportunităţilor pentru utilizarea eficientă a resurselor de muncă, prin reforma sistemului de salarizare şi dezvoltarea competenţele profesionale, deoarece lipsa competenţei profesionale adecvate duce la neconcordanţa între cererea din partea angajatorilor şi oferta din partea tinerilor, ceea ce împiedică şansele de a căuta locuri de muncă potrivite;
- aplicarea măsurilor de asigurare financiară durabilă necesare pentru implementarea politicilor strategice în domeniul serviciilor sociale, având la bază realizarea celor trei obiective generale: acces, calitate şi durabilitatea serviciilor prestate;
- aplicarea mecanismelor de control al costurilor serviciilor, normativelor de calitate şi standardelor de prestare a serviciilor;
- dezvoltarea parteneriatului public-privat ca o modalitate de introducere a managementului privat în serviciile publice prin legături contractuale pe termen lung între un agent economic privat şi o autoritate publică care va contribui la accelerarea realizării obiectivelor şi proiectelor de infrastructură publică la nivel local (www.ec.europa.eu);
- descentralizarea serviciilor de infrastructură publică care va fi o oportunitate pentru dezvoltarea unor servicii calitative centrate pe necesităţile populaţiei.

Astfel, având ca scop oferirea autorităţilor locale condiţiile satisfăcătoare pentru viaţa comunităţii locale prin furnizarea serviciilor de sănătate şi educaţie, protecţia muncii şi protecţia socială a populaţiei, funcţionarea eficientă a infrastructurii sociale este o condiţie prealabilă pentru dezvoltarea socială cu succes a teritoriului în ceea ce priveşte satisfacerea nevoilor oamenilor şi anume a forţei de muncă.

Referinţe bibliografice

1. Strategia Naţională de Dezvoltare Regională 2013-2015. Chişinău, 2012 [accesat 26 ianuarie 2016]. Disponibil: http://mdrc.gov.md/public/files/Proiect_SNDR_.pdf
2. Al treilea Raport cu privire la Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului. Republica Moldova. 2013, august [accesat 12 februarie 2016]. Disponibil: http://edu.cts.md/sites/default/files/al_treilea_raport_cu_privire_la_obiectivele_de_dezvoltare_ale_mileniului_3.0.pdf
3. Raport privind sărăcia în Republica Moldova 2014. Chişinău, 2015 [accesat 25 ianuarie 2016]. Disponibil: http://www.mec.gov.md/sites/default/files/raport_privind_saracia_in_republica_moldova_2014.pdf
4. BIROUL NAŢIONAL DE STATISTICĂ. *Aspecte privind nivelul de trai al populaţiei în 2014 (rezultate cercetării bugetelor gospodăriilor casnice) = Aspects of the standard of living of population in 2014 (results og the household budget survey).* Chişinău, 2015 [accesat 14 februarie 2016]. Disponibil: http://www.statistica.md/public/files/publicatii_electronice/aspecte_nivelul_trai/Aspecte_Nivelul_trai_2014.pdf
5. Social Entrepreneurship Funds [accesat 22 ianuarie 2016]. Disponibil: http://ec.europa.eu/finance/investment/social_investment_funds/index_en.htm
6. Raport de cercetare privind economia socială în România din perspectiva europeană comparată. Bucureşti, 2010 [accesat 14 februarie 2016]. Disponibil: http://www.mmuncii.ro/pub/imagemanager/images/file/Rapoarte-Studii/301210Raport%20de%20cercetare_ES.pdf
7. SAVELIEVA, G. Abordări teoretico-metodice de evaluare a unor indicatori de dezvoltare a potenţialului uman. In: Analele Institutului Naţional de Cercetări Economice. Ediţia a V-a. Chişinău: Comp. Ed. INCE, 2015, nr. 1, pp. 85-92.

Recomandat spre publicare: 22.04.2016